

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7839-7840/2560

บริษัทไนเต็ด ไวน์เนอร์ แอนด์ดีสทิลเลอร์ จำกัด โจทก์ กรมศุลกากร กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.ร.ฎ. มาตรา 78/2, ป.ร.ฎ. มาตรา 79/2, ป.ร.ฎ. มาตรา 83/8, ป.ร.ฎ. มาตรา 83/9, ป.ร.ฎ. มาตรา 89/1, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 8, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 8 ทวิ, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 10 ทวิ, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 87, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 88, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 95, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 10 ทวิ, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 112 จัตวา, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2496 มาตรา 96, ป.พ.พ. มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อโจทก์เป็นผู้นำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ ความรับผิดชอบในค่าภาษีย่อมเกิดขึ้นในเวลาที่น่าขอเข้า ตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 10 ทวิ การที่โจทก์นำหัวน้ำเชื้อสุราที่นำเข้ามาฝากเก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไป เป็นเพียงการชะลอการชำระค่าภาษีซึ่งอยู่ภายใต้บังคับมาตรา 87 มาตรา 88 และ มาตรา 10 ทวิ วรรคสอง ที่ให้คำนวณตามพิกัดอัตราศุลกากรที่ใช้อยู่ในเวลาซึ่งได้ปล่อยของออกไป หากโจทก์นำสินค้าที่นำเข้าดังกล่าวออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปเพื่อส่งออก ไปนอกราชอาณาจักรก็จะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าและอากรขาออกแก่ของที่ปล่อยออกไปจาก คลังสินค้าทัณฑ์บน ตามมาตรา 88 วรรคสอง แต่หากโจทก์นำสินค้าออกเพื่อบริโภคภายในประเทศ โจทก์ยังคงต้องรับผิดชอบชำระอากรขาเข้าตามมาตรา 10 ทวิ กรณีนี้โจทก์นำหัวน้ำเชื้อสุราวิสกี้จาก ต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรไทยและได้นำของเข้าเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไป ต่อมา โจทก์ขออนุมัติขนย้ายหัวน้ำเชื้อสุราดังกล่าวไปยังคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าของ โจทก์ และปรากฏว่าหัวน้ำเชื้อสุราขาดหายไปจากจำนวนที่เคยจดทะเบียนไว้ในใบขนสินค้าเดิมที่ นำเข้าเก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไป โจทก์จึงไม่อาจนำปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราที่ขาดหายไปก่อน นำเข้าคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าไปรวมกับปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราที่คงเหลืออยู่แล้ว ถือว่าได้ใช้ในการผลิตเพื่อการส่งออกอันจะได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าตามมาตรา 88 แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 และแม้โจทก์จะอ้างว่าหัวน้ำเชื้อสุราที่ขาดหายไปเกิดจากการระเหย ตามธรรมชาติที่เกิดจากขั้นตอนการจัดเก็บและหมักบ่มเป็นกระบวนการผลิตสุราวิสกี้ แต่เหตุ ดังกล่าวไม่ใช่การสูญหายหรือถูกทำลายโดยอุบัติเหตุอันมีอาจหลีกเลี่ยงได้ตามมาตรา 95 ที่จะ ได้รับยกเว้นภาษีอากรได้ โจทก์จึงไม่ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับหัวน้ำเชื้อสุราที่ขาดหายไปจาก คลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปดังกล่าว กรณีความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้นจากการนำเข้า โจทก์จึงต้องรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในวันที่ต้องชำระอากรขาเข้า โดยโจทก์มีหน้าที่ยื่น ใบขนสินค้าและชำระภาษีมูลค่าเพิ่มต่อเจ้าพนักงานกรมศุลกากร พร้อมกับชำระอากรขาเข้าตาม มาตรา 83/8 และมาตรา 83/9 แห่ง ป.ร.ฎ. และถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่โจทก์ยื่นแบบแสดง รายการเพื่อเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม เมื่อโจทก์ไม่ชำระหรือนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มที่ต้องชำระเมื่อพ้น กำหนดเวลายื่นแบบแสดงรายการ โจทก์จึงต้องรับผิดชอบเสียเงินเพิ่มตามมาตรา 89/1 การที่ เจ้าพนักงานจำเลยที่ 1 เริ่มคิดเงินเพิ่มนับแต่วันที่ 26 กรกฎาคม 2544 วันที่ 9 สิงหาคม 2544 และวันที่ 21 สิงหาคม 2544 ซึ่งเป็นวันที่โจทก์นำเข้าและยื่นใบขนส่งสินค้าเพื่อนำของเข้าเก็บไว้ใน คลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปอันเป็นวันที่ต้องชำระอากรขาเข้าจึงชอบแล้ว

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นสั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 และเรียกจำเลยในสำนวนที่สองว่า จำเลยที่ 2 โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองสำนวนขอให้เพิกถอนหรือแก้ไขแบบแจ้งการประเมินอากรขาเข้า/ออก ภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่ม (กรณีอื่น ๆ) เลขที่ กค 3-3-00821, กค 3-3-00822, กค 3-3-00823 และ กค 3-3-00824 ลงวันที่ 6 มิถุนายน 2550 และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ เลขที่ กอ 115/2555/ป11/2555 (4.2) ลงวันที่ 23 มกราคม 2556 และเลขที่ ฎญ (ธ.3)/033/2556 ลงวันที่ 30 กรกฎาคม 2556 งดหรือลดเงินเพิ่มอากรขาเข้า จำนวน 6,431,346.68 บาท และเงินเพิ่มที่จะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคตสำหรับเงินเพิ่มอากรขาเข้า ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 112 จัดว่า กักตุนหรือลดเงินเพิ่มภาษีมูลค่าเพิ่ม จำนวน 1,749,602 บาท จำเลยทั้งสองให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลภาษีอากรกลาง พิพากษายกฟ้องโจทก์ในสำนวนที่ 1 และแก้ไขแบบแจ้งการประเมินอากรขาเข้า/ขาออก ภาษีสรรพสามิต และภาษีมูลค่าเพิ่ม (กรณีอื่นๆ) เลขที่ กค 3-3-00821 ถึง 3-3-00824 ลงวันที่ 6 มิถุนายน 2550 และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ เลขที่ ฎญ. (ธ.3)/033/2556 ลงวันที่ 30 กรกฎาคม 2556 ในสำนวนที่ 2 ในส่วนเงินเพิ่มภาษีมูลค่าเพิ่มโดยให้ คำนวณเงินเพิ่มนับแต่วันที่โจทก์ขนย้ายสินค้าหว่าน้ำเชื้อสุราวิสกี้ออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนของ บริษัทเฟรนด์กรุ๊ป จำกัด เป็นต้นไป ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองสำนวนให้เป็นพับ โจทก์และจำเลยที่ 2 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่โต้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังได้ว่า เมื่อระหว่างวันที่ 31 มีนาคม 2544 ถึงวันที่ 1 มิถุนายน 2544 โจทก์นำเข้าหว่าน้ำเชื้อสุราวิสกี้บรรจุในถังไม้โอ๊กจากสหราชอาณาจักร รวม 594 ถัง ปริมาณ 112,934 ลิตร เข้ามาในราชอาณาจักรรวม 4 ใบ ขนและนำสินค้าดังกล่าวเข้าเก็บใน คลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปของบริษัทเฟรนด์กรุ๊ป จำกัด เมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2544 วันที่ 9 และวันที่ 21 สิงหาคม 2544 ตามลำดับ โจทก์ขอขยายระยะเวลาเก็บสินค้าดังกล่าวไว้ใน คลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปออกไปอีก และจะครบกำหนดระยะเวลาที่อนุมัติให้ขยายในวันที่ 10 เมษายน 2547 วันที่ 30 มีนาคม 2547 วันที่ 17 และวันที่ 30 พฤษภาคม 2547 เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2546 โจทก์ได้รับอนุมัติจากจำเลยที่ 1 ให้เปิดดำเนินการคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า ประเภทสุราวิสกี้ บรั่นดี สุราพร้อมดื่ม และไวน์คูลเลอร์ เพื่อสั่งซื้อวัตถุดิบ (หว่าน้ำเชื้อสุราวิสกี้) จาก ต่างประเทศมาผลิตสินค้าในคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าของโจทก์เพื่อส่งออก โจทก์ จึงขออนุมัติจำเลยที่ 1 ขนย้ายหว่าน้ำเชื้อสุราวิสกี้ที่เก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปของบริษัท เฟรนด์กรุ๊ป จำกัด ไปยังคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าของโจทก์ วันที่ 19 และวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2547 เจ้าหน้าที่ของโจทก์และเจ้าพนักงานของจำเลยที่ 1 ร่วมกันตรวจสอบปริมาณหว่า น้ำเชื้อสุราวิสกี้ที่ขนย้าย ปรากฏว่ามีหว่าน้ำเชื้อสุราวิสกี้คงเหลือ 69,735 ลิตร และมีหว่าน้ำเชื้อ สุราวิสกี้ขาดหายไป 43,199 ลิตร โดยมีถังไม้โอ๊กแตก 22 ถัง เจ้าพนักงานของจำเลยที่ 1 จึง ประเมินราคาและค่าภาษีอากรสำหรับหว่าน้ำเชื้อสุราวิสกี้ที่ขาดหายไปและแจ้งให้โจทก์ชำระ ค่าภาษีอากรเนื่องจากเป็นกรณีของในคลังสินค้ามีปริมาณน้อยกว่าที่จัดไว้ในใบขนสินค้าเมื่อนำเข้า เก็บในคลังสินค้า ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2496 มาตรา 96 โจทก์อุทธรณ์การชำระ ค่าภาษีอ้างว่า หว่าน้ำเชื้อสุราวิสกี้ที่ขาดหายไปเป็นการระเหยตามธรรมชาติ จำเลยที่ 1 พิจารณา แล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวไม่เข้าข่ายที่จะได้รับยกเว้นอากรขาเข้า เนื่องจากไม่ถือว่าเป็นของเสียหรือ เสื่อมคุณภาพตามประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการยกเว้นอากร

สำหรับของที่นำเข้าเก็บรักษาไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บน และออกหนังสือแจ้งการประเมิน
อากรขาเข้า ภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่ม (กรณีอื่นๆ) ให้โจทก์ชำระอากรขาเข้า
ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีสุรา ภาษีเพื่อมหาดไทย และเงินบำรุงกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ
รวมเป็นเงิน 24,673,296.07 บาท รายละเอียดปรากฏตามแบบแจ้งการประเมินอากรขาเข้า/
ขาออก ภาษีสรรพสามิต และภาษีมูลค่าเพิ่ม (กรณีอื่นๆ) และใบแนบบแบบแจ้งการประเมิน โจทก์ไม่
เห็นด้วยกับการประเมินจึงอุทธรณ์การประเมินต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1
และที่ 2 คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองพิจารณาแล้วเห็นว่าการประเมิน
ชอบแล้ว วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์โจทก์ ปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปตามอุทธรณ์ของโจทก์มีว่า
โจทก์ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับหัวน้ำเชื้อสุราที่ขาดหายไปจากคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไป
หรือไม่ โดยโจทก์อุทธรณ์ว่า หัวน้ำเชื้อสุราที่โจทก์นำเข้ามาในคดีนี้ โจทก์นำเข้ามาเพื่อการเก็บบ่ม
ตามขั้นตอนการผลิต ซึ่งโจทก์ต้องหมักบ่มต่อไปอีก 3 ปี เพื่อให้ได้อายุที่เหมาะสมตามสูตรการผลิต
ของโจทก์ การเก็บบ่มหัวน้ำเชื้อไว้ในถังไม้โอ๊กแล้วนำไปไว้ที่คลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปของบริษัท
เฟรนช์กรู๊ป จำกัด เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการผลิตสุราวิสกี้ โดยโจทก์ไม่ต้องดำเนินการใด
เพิ่มเติม การระเหยของหัวน้ำเชื้อสุราเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการผลิต และส่วนที่เหลือจากการ
ระเหยได้ถูกนำไปใช้ในการผลิตขั้นตอนสุดท้ายและส่งออกไปยังต่างประเทศตามเงื่อนไขของ
ภาครัฐที่ต้องการส่งเสริมและสนับสนุนการผลิตเพื่อส่งออก โจทก์ไม่ต้องเสียอากรขาเข้า ภาษีสุรา
ภาษีเพื่อมหาดไทย เงินบำรุงกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ และภาษีมูลค่าเพิ่ม นั้น โจทก์
มีนายสมศักดิ์ กรรมการของโจทก์ เบิกความว่า การหมักบ่มหัวน้ำเชื้อสุรา โดยการเก็บไว้ใน
คลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปของบริษัทเฟรนช์กรู๊ป จำกัด เป็นการระเหยตามอัตราปกติของ
สภาพอากาศในประเทศไทย ปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราที่ขาดหายไปเป็นการระเหยไปตามธรรมชาติซึ่ง
ปกติเกิดขึ้นกับการผลิตสุรามาแล้ว กรมสรรพสามิตเองซึ่งเป็นหน่วยงานจัดเก็บภาษีสรรพสามิต
และภาษีอากรอื่นๆ ที่เรียกเก็บตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ.2493 ยังยอมรับว่าการระเหยของน้ำ
สุราเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ และอธิบดีกรมสรรพสามิตได้ออกหนังสือยอมรับอัตราการ
สูญเสียของน้ำสุราที่เก็บบ่มในถังไม้โอ๊กในช่วงระยะเวลาทดสอบ 4 ปี โดยอนุมัติให้ใช้อัตราการ
สูญเสียร้อยละ 12.7 ต่อปี อัตราการระเหยของหัวน้ำเชื้อสุราของโจทก์ในคดีนี้มีได้เกินไปจาก
หลักเกณฑ์การสูญเสียหรือการระเหยของน้ำสุราของกรมสรรพสามิต ถือได้ว่าเป็นกรณีที่โจทก์
สมควรได้รับยกเว้นภาษีสรรพสามิต ซึ่งถือเป็นกฎหมายอื่นตามนัยของมาตรา 88 วรรคสาม แห่ง
พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2493 ดังนั้น การที่โจทก์ปล่อยหัวน้ำเชื้อสุราออกจาก
คลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปของบริษัทเฟรนช์กรู๊ป จำกัด ไปยังคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิต
สินค้าของโจทก์ โดยได้รับโอนมาตามจำนวนของที่นำเข้ามาหมักบ่ม ณ คลังสินค้าทัณฑ์บนของ
บริษัทเฟรนช์กรู๊ป จำกัด ถือได้ว่าโจทก์ได้รับยกเว้นอากร โดยถือว่าเป็นการส่งออก
นอกราชอาณาจักรในเวลาปล่อยของออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไป ส่วนจำเลยมีนายพีรสิทธิ์
เจ้าพนักงานของจำเลยที่ 1 เบิกความว่า คลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปที่โจทก์นำสินค้าเข้าเก็บเป็น
คลังสินค้าทัณฑ์บนตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มิใช่คลังสินค้าทัณฑ์บน
ตามมาตรา 8 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ขณะเก็บรักษาหัวน้ำเชื้อที่ขาดหายไปอยู่
ในระหว่างการเก็บรักษาไว้ที่คลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปและตรวจพบก่อนนำเข้าเก็บใน
คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า ปริมาณหัวน้ำเชื้อที่คงเหลืออยู่ได้นำเข้าไปเก็บใน
คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าโดยยังไม่เสียภาษีและได้จัดแจ้งปริมาณไว้ตามมาตรา 87

แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 แล้ว แต่ปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราที่ขาดหายไปในครั้งนี้เป็น ปริมาณที่ต้องถูกแยกมาคิดคำนวณเสียภาษี โจทก์จะอ้างมาตรา 88 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พ.ศ.2469 ไม่ได้ และการขาดหายไปดังกล่าวมิได้อยู่ในขั้นตอนการผลิตใน คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า โจทก์จะนำปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราที่ขาดหายไปไปรวมกับ ปริมาณของที่คงเหลืออยู่แล้วนำเข้าคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าแล้วถือว่าได้ใช้ในการ ผลิตด้วยไม่ได้ ปัญหานี้ พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 10 ทวิ วรรคแรก บัญญัติว่า "ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่นำเข้าเกิดขึ้นในเวลาที่น่าขอเข้า สำเร็จ" วรรคสอง บัญญัติว่า "ภายใต้บังคับมาตรา 87 และมาตรา 88 การคำนวณค่าภาษีให้ถือตาม สภาพของราคาของและพิกัดอัตราศุลกากรที่เป็นอยู่ในเวลาที่ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียค่าภาษี เกิดขึ้น แต่ในกรณีของที่เก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนให้คำนวณตามพิกัดอัตราศุลกากรที่ใช้อยู่ใน เวลาซึ่งได้ปล่อยของเช่นนั้นออกไปจากคลังสินค้าทัณฑ์บน ไม่ว่าจะปล่อยออกไปในสภาพเดิมที่ นำเข้าหรือในสภาพอื่น" มาตรา 87 บัญญัติว่า "เมื่อได้ยื่นใบขนสินค้า และได้ขนของขึ้นเพื่อเก็บใน คลังสินค้าทัณฑ์บนให้พนักงานเจ้าหน้าที่จดยการละเอียดแห่งของนั้นไว้ และเมื่อพอใจว่าได้มี การปฏิบัติครบถ้วนตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแล้ว ให้เขียนคำรับรองว่าของนั้นได้เก็บใน คลังสินค้าทัณฑ์บนถูกต้องแล้ว" มาตรา 88 วรรคแรก บัญญัติว่า "รายการละเอียดแห่งของที่ได้จด ไว้ตามมาตรา 87 ให้ใช้สำหรับประเมินอากรแก่ของนั้น แต่ในกรณีที่ได้นำใช้ของดังกล่าวในการผลิต ผสม ประกอบ บรรจุ หรือดำเนินการอื่นใดในคลังสินค้าทัณฑ์บน ให้คำนวณปริมาณที่ใช้ตาม หลักเกณฑ์ที่อธิบดีเห็นชอบหรือที่อธิบดีประกาศกำหนด" วรรคสอง บัญญัติว่า "ให้ยกเว้นการเก็บ อากรขาเข้าและอากรขาออกแก่ของที่ปล่อยออกไปจากคลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อส่งออก นอกราชอาณาจักร ทั้งนี้ ไม่ว่าจะปล่อยออกไปในสภาพเดิมที่นำเข้าหรือในสภาพอื่น" และวรรคสาม บัญญัติว่า "การปล่อยของออกไปจากคลังสินค้าทัณฑ์บน หากเป็นการโอนเข้าไปใน คลังสินค้าทัณฑ์บนอื่น หรือจำหน่ายให้แก่ผู้นำของเข้าตามมาตรา 19 ทวิ... หรือผู้มีสิทธิได้รับ ยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรหรือกฎหมายอื่น ให้ถือว่าเป็นการส่งออก นอกราชอาณาจักรในเวลาปล่อยของเช่นนั้นออกไปจากคลังสินค้าทัณฑ์บน โดยให้ปฏิบัติ ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด" เห็นว่า ความรับผิดชอบในอันที่จะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่นำเข้าเก็บ ไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนย่อมเป็นไปตามมาตรา 8 มาตรา 8 ทวิ มาตรา 10 ทวิ วรรคหนึ่งและวรรค สอง มาตรา 87 และมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 เมื่อโจทก์เป็นผู้นำ สินค้าเข้ามาจากต่างประเทศ ความรับผิดชอบในค่าภาษีย่อมเกิดขึ้นในเวลาที่น่าขอเข้าตามมาตรา 10 ทวิ การที่โจทก์นำหัวน้ำเชื้อสุราที่นำเข้ามาเข้าฝากเก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปของบริษัท เฟรนลี่ กรุ๊ป จำกัด เป็นเพียงการชะลอการชำระค่าภาษีซึ่งอยู่ภายใต้บังคับมาตรา 87 และมาตรา 88 และมาตรา 10 ทวิ วรรคสอง ที่ให้คำนวณตามพิกัดอัตราศุลกากรที่ใช้อยู่ในเวลาซึ่งได้ปล่อยของ ออกไป หากโจทก์นำสินค้าที่นำเข้างดงกล่าวออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปเพื่อส่งออกไป นอกราชอาณาจักรก็จะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าและอากรขาออกแก่ของที่ปล่อยออกไปจาก คลังสินค้าทัณฑ์บนตามมาตรา 88 วรรคสอง แต่หากโจทก์นำสินค้าออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บน ทั่วไป เพื่อใช้บริโภคภายในประเทศ โจทก์ยังคงต้องรับผิดชอบชำระอากรขาเข้าตามมาตรา 10 ทวิ ซึ่ง กรณีนี้โจทก์นำหัวน้ำเชื้อสุราวิสกี้ 594 ถัง รวม 112,934 ลิตร จากสหราชอาณาจักรเข้ามาใน ราชอาณาจักร รวม 4 ใบ ขนสินค้าขาเข้า และได้นำเข้าของเข้าเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไป พนักงานเจ้าหน้าที่ของจำเลยที่ 1 ได้จดยการละเอียดแห่งของนั้นไว้แล้ว ต่อมาโจทก์ขออนุมัติ

ขนย้ายหัวน้ำเชื้อสุราดังกล่าวไปยังคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าของโจทก์ และมีการตรวจสอบปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราที่ขนย้าย ปรากฏว่ามีหัวน้ำเชื้อสุราคงเหลือ 69,735 ลิตร ขาดหายไปจากจำนวนที่เคยจดแจ้งไว้ในใบขนสินค้าเดิมที่นำเข้าเก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไป จำนวน 43,199 ลิตร หากปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปเพื่อไปเก็บยังคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าเพื่อการส่งออกมีจำนวนเท่ากับที่เคยจดแจ้งไว้ในใบขนสินค้าเดิมที่นำเข้าเก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไป โจทก์ย่อมไม่ต้องชำระค่าภาษีอากรตามมาตรา 88 แต่กรณีนี้ปรากฏว่าปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราที่มีปริมาณน้อยลงจากที่เคยจดแจ้งไว้เป็นจำนวน 43,199 ลิตร จำนวนแอลกอฮอล์บริสุทธิ์ 27,265.55 ลิตร ซึ่งนายสมศักดิ์ กรรมการของโจทก์เบิกความว่า ปริมาณหัวน้ำเชื้อที่ขาดหายไปเกิดจากการระเหยตามธรรมชาติ เป็นการหมักบ่มหัวน้ำเชื้อสุราโดยการเก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปของบริษัทเฟรนส์กรุป จำกัด เป็นการระเหยไปตามอัตราปกติของสภาพอากาศในประเทศไทย ซึ่งเหมาะสมกับการผลิตสินค้ากลุ่มเป้าหมายในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การหมักบ่มจึงต้องใช้อุณหภูมิปกติของประเทศไทยและใช้ระยะเวลาไม่เกิน 3 ปี ในขณะที่การหมักบ่มวิสกี้ของประเทศทางยุโรปหรืออเมริกาต้องใช้ระยะเวลา 10 ถึง 35 ปี การหมักบ่มและขายในภูมิภาคนี้ก็ต้องได้รสชาติ สีและกลิ่นตามลูกค้าของแต่ละประเทศ และโจทก์มีนายสุพรรณ ผู้เชี่ยวชาญอาวุโสด้านเทคนิคการผลิตสุรา มาเบิกความอีกว่า การเก็บบ่มเป็นขั้นตอนหนึ่งในกระบวนการผลิตสุราประเภทมอลต์วิสกี้ โดยจะนำน้ำสุรามอลต์ที่มีปริมาณแอลกอฮอล์ร้อยละ 60 ถึง 65 โดยปริมาตรบรรจุในถังไม้โอ๊ก แล้วนำเข้าเก็บบ่มในอาคารเก็บบ่มเป็นเวลาตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป จะได้หัวน้ำเชื้อสุรามอลต์วิสกี้ โจทก์นำหัวน้ำเชื้อสุราวิสกี้บรรจุถังไม้โอ๊กที่ผ่านการหมักบ่มมาแล้ว 5 ปี จากต่างประเทศ เข้ามาเพื่อการเก็บบ่มตามขั้นตอนและกระบวนการผลิต โจทก์จะต้องหมักบ่มต่อไปอีก 3 ปี แล้วจึงนำมาผสมปรุงแต่งเป็นสุราวิสกี้ และนำมาบรรจุขวดเพื่อส่งออกไปขายต่อไป การเก็บหัวน้ำเชื้อสุราไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปของบริษัทเฟรนส์กรุป จำกัด เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการผลิตสุราวิสกี้ของโจทก์ เนื่องจากถังไม้โอ๊กประกอบด้วยสารเคมีในเนื้อไม้และมีรูพรุนในเนื้อไม้มีคุณสมบัติช่วยกระตุ้นปฏิกิริยาออกซิเดชั่น เป็นปฏิกิริยาที่เกิดจากการรวมตัวกันของออกซิเจนกับสารอื่นๆ ช่วยลดความขม ทำให้สุรามีรสชาติกลมกล่อม เพิ่มสีส้ม มีกลิ่นหอม เข้มข้นและมีเอกลักษณ์ สุรายังผ่านการบ่มนานยิ่งเพิ่มคุณค่า เมื่อหัวน้ำเชื้อสุราถูกบ่มในถังไม้โอ๊ก ความพรุนของไม้จะทำให้เกิดการระเหย โดยปกติจะมีอัตราการระเหยประมาณร้อยละ 10 ต่อปี สกอตวิสกี้ที่มีระยะเวลาบ่ม 7 ปี จะมีปริมาณเหลือเพียงร้อยละ 48 แต่ได้ความจากนายฟิรลีตี เจ้าพนักงานของกรมศุลกากรพยานจำเลยที่ 1 ว่า คลังสินค้าทัณฑ์บนที่โจทก์นำหัวน้ำเชื้อสุราเข้าไปเก็บเป็นคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ซึ่งหมายถึง คลังสินค้าทัณฑ์บนที่มีใช้สำหรับแสดงและขายของที่เก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้น ตามมาตรา 8 ทวิ (1) และมีใช้คลังสินค้าทัณฑ์บนสำหรับการผลิต ผสม ประกอบ บรรจุหรือดำเนินการอื่นใดกับของนั้น ตามมาตรา 8 ทวิ (2) ดังนั้น คลังสินค้าของบริษัทเฟรนส์กรุป จำกัด ที่โจทก์นำสินค้าเข้าเก็บเป็นคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไป มิใช่คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า ปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราที่ขาดหายไปเป็นการขาดหายไประหว่างที่เก็บของนั้นไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปของบริษัทเฟรนส์กรุป จำกัด และตรวจพบก่อนที่จะนำเข้าเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าของโจทก์ ปริมาณหัวน้ำเชื้อที่คงเหลืออยู่ที่นำเข้าเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า หากนำไปใช้ในการผลิต ผสม ประกอบหรือบรรจุหรือดำเนินการอื่นใดในคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าเพื่อ

การส่งออกย่อมได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียค่าภาษี ส่วนปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราที่ขาดหายไปในครั้งนี้ที่โจทก์นำสืบว่า หัวน้ำเชื้อสุราที่ขาดหายไปเกิดจากการระเหยของหัวน้ำเชื้อสุราของสองกรณี คือ กรณีเฉลี่ยรวมถึงที่แตกจำนวน 22 ถึง อัตราระเหยดีกรีเดิมมีค่าตั้งแต่ร้อยละ 10.93 ถึง 14.31 ต่อปี คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 13.53 ต่อปี และหากไม่นำถึงที่แตกมารวมคำนวณ อัตราระเหยดีกรีเดิมมีค่าตั้งแต่ร้อยละ 10.93 ถึง 13.05 ต่อปี คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 12.69 ต่อปี เป็นการระเหยตามธรรมชาติที่เกิดจากขั้นตอนการจัดเก็บและหมักบ่ม ซึ่งถือว่าเป็นกระบวนการผลิตสุรานั้น โจทก์ได้ยอมรับมาในคำฟ้องโจทก์ข้อ 4.2 ว่า ก่อนที่โจทก์จะเริ่มเปิดดำเนินการคลังสินค้าพัฒนาประเภทโรงผลิตสินค้าของโจทก์ โจทก์ได้นำหัวน้ำเชื้อสุราวิสกี้เข้าไปหมักบ่มในคลังสินค้าพัฒนาทั่วไปของบริษัทเฟรนด์กรุ๊ป จำกัด เพื่อรอส่งเข้าผลิตในคลังสินค้าพัฒนาประเภทโรงผลิตสินค้าของโจทก์ ซึ่งได้รับอนุมัติให้เปิดเมื่อปี 2546 การที่โจทก์นำหัวน้ำเชื้อสุราดังกล่าวเข้ามาตั้งแต่ปี 2544 ซึ่งตามประมวลระเบียบศุลกากรกำหนดให้ผู้นำเข้าเก็บของไว้ในคลังสินค้าพัฒนาทั่วไปเพียง 1 ปี แต่กรณีของโจทก์ได้มีการขอขยายระยะเวลาการเก็บของในคลังสินค้าพัฒนาทั่วไปออกไปจนทำให้หัวน้ำเชื้อสุราที่นำเข้าดังกล่าวถูกเก็บไว้ในคลังสินค้าพัฒนาทั่วไปถึง 3 ปี โดยโจทก์ไม่ได้นำสืบให้เห็นว่า โจทก์ได้ใช้หัวน้ำเชื้อสุราที่นำเข้าดังกล่าวในการผลิต ผสม ประกอบ บรรจุหรือดำเนินการอื่นใดในคลังสินค้าพัฒนาทั่วไปอย่างไร พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมายังฟังไม่ได้ว่า การที่โจทก์นำหัวน้ำเชื้อสุราเข้าไปเก็บบ่มในคลังสินค้าพัฒนาทั่วไป เป็นกระบวนการผลิตสินค้าส่วนที่โจทก์นำสืบว่า อัตราการระเหยของหัวน้ำเชื้อสุราที่ขาดหายไปเป็นอัตราที่มีได้เกินไปจากหลักเกณฑ์การสูญเสียหรือการระเหยของน้ำสุราของกรมสรรพสามิตที่อัตราร้อยละ 12.7 ต่อปี นั้น เอกสารดังกล่าวเป็นหนังสือของกรมสรรพสามิตมีถึงกรรมการผู้จัดการบริษัทโรงงานสุราพิเศษสุวรรณภูมิ จำกัด ขอทราบผลการพิจารณาเกณฑ์การสูญเสียของน้ำสุราของบริษัท และ กรมสรรพสามิตแจ้งว่าอนุญาตให้บริษัทใช้อัตราสูญเสียร้อยละ 12.7 ต่อปี ซึ่งเป็นการพิจารณาเกณฑ์การสูญเสียของน้ำสุราเฉพาะรายบริษัทโรงงานสุราพิเศษสุวรรณภูมินั้น มีใช้หลักเกณฑ์ที่ใช้แก่ผู้ประกอบการทั่วไป ทั้งโจทก์ก็ได้นำสืบว่า น้ำสุราที่บริษัทโรงงานสุราพิเศษสุวรรณภูมิใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตมีองค์ประกอบทางเคมีเช่นเดียวกับหัวน้ำเชื้อสุราที่โจทก์นำเข้ามาหรือเป็นสินค้าตัวเดียวกันแต่อย่างใด จึงไม่อาจนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาใช้แก่กรณีของโจทก์ได้ โจทก์จึงไม่อาจนำปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราที่ขาดหายไปก่อนนำเข้าคลังสินค้าพัฒนาประเภทโรงผลิตสินค้าไปรวมกับปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราที่คงเหลืออยู่แล้วถือว่าได้ใช้ในการผลิตเพื่อการส่งออกอันจะได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าตามมาตรา 88 ดังที่โจทก์อุทธรณ์อ้างได้ แต่โจทก์ต้องแยกปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราที่ขาดหายไปซึ่งไม่เข้าเงื่อนไขตามมาตรา 88 มาคำนวณเพื่อเสียอากรขาเข้าตามมาตรา 10 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 อุทธรณ์ข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่โจทก์อุทธรณ์ว่า การระเหยของหัวน้ำเชื้อสุราเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเก็บบ่มหัวน้ำเชื้อสุราซึ่งเป็นกระบวนการผลิตสุราวิสกี้ ต้องตีความให้สอดคล้องกับความเป็นจริงว่าการสูญหายไปของหัวน้ำเชื้อสุราเป็นผลมาจากการผลิตและเกิดจากสภาพวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต หากไม่มีบทกฎหมายตามตัวอักษรต้องพิจารณาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 4 โดยถือว่าเป็นการสูญหายตามมาตรา 95 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 โจทก์ไม่เห็นด้วยกับการตีความของศาลภาษีอากรกลางนั้น มาตรา 95 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 บัญญัติว่า "ถ้าของใดที่เก็บในคลังสินค้า หรือที่ยื่นใบขนเพื่อเก็บในคลังสินค้าหรือที่ยื่นใบขนเพื่อรับมอบไปจากคลังสินค้า นั้น สูญหาย หรือถูกทำลายโดยอุบัติเหตุอันมีอาจจะหลีกเลี่ยงเสียได้ ในขณะที่อยู่บนเรือ

ก็ดี หรือในเวลาย้ายถอนขึ้นก็ดี ในเวลารับเข้าเก็บในคลังสินค้า หรือเวลาที่อยู่ในคลังสินค้าก็ดี ท่านว่าอธิบดีอาจยกเว้นค่าภาษีที่จะต้องเสีย หรือคืนค่าภาษีที่ได้เสียแล้วสำหรับของนั้นได้" เห็นว่า โจทก์เป็นผู้เลือกสถานที่ในการจัดเก็บสินค้าที่นำเข้ามา เพื่อรอส่งเข้าผลิตในคลังสินค้าทัณฑ์บน ประเภทโรงผลิตสินค้าของโจทก์ โจทก์เป็นผู้ผลิตสุรารายใหญ่มีประสบการณ์และความชำนาญในการผลิตมาเป็นเวลานานย่อมทราบและตระหนักดีอยู่แล้วว่า การเก็บหัวน้ำเชื้อสุราไว้ในถังไม้โอ๊กมีกลไกธรรมชาติจะทำให้เกิดการระเหยของหัวน้ำเชื้อสุรา แต่โจทก์ก็มีได้นำสืบให้เห็นว่า โจทก์ได้ดำเนินการเพื่อป้องกันหรือหลีกเลี่ยงการลดลงของปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราที่จะเกิดขึ้นตามธรรมชาติแต่อย่างใด ซึ่งเท่ากับว่าโจทก์ยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการเก็บหัวน้ำเชื้อสุราไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปมาตั้งแต่ต้น เหตุที่ทำให้ปริมาณหัวน้ำเชื้อสุราลดลงเช่นนี้จึงไม่ใช่การสูญหายหรือถูกทำลายโดยอุบัติเหตุอันมีอาจหลีกเลี่ยงได้ตามมาตรา 95 ที่จะได้รับยกเว้นภาษีอากรได้ โจทก์จึงมีหน้าที่ต้องเสียอากรขาเข้า เงินเพิ่มอากรขาเข้า ภาษีมูลค่าเพิ่ม เงินเพิ่มภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีสุรา ภาษีเพื่อมหาดไทย เงินบำรุงกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพแก่จำเลยทั้งสอง อุทธรณ์ของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนอุทธรณ์ข้ออื่นในประเด็นนี้ของโจทก์ไม่จำต้องวินิจฉัยเพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป ปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 มีว่า การคิดเงินเพิ่มภาษีมูลค่าเพิ่มนับแต่วันที่โจทก์ขนย้ายสินค้าออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปตามคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลางชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ว่า โจทก์ขนย้ายสินค้าออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปแล้วพบว่าสินค้าขาดหายไป โจทก์ต้องรับผิดชอบอากรขาเข้าซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมูลค่าฐานภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำเข้า เนื่องจากไม่ถือเป็นการส่งออก และมีใช้การนำเข้าตามมาตรา 77/1 (12) แต่เข้าลักษณะเป็นการขายสินค้าในประเทศ ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มมิได้เกิดขึ้น ณ วันที่ขนย้ายสินค้า ออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไป แต่เกิดขึ้นเมื่อมีการนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักรและออกใบขนสินค้าขาเข้า 4 ฉบับ ในคดีนี้ การที่เจ้าพนักงานประเมินได้ประเมิน ณ วันที่นำเข้าสินค้าในคลังสินค้าทัณฑ์บนทั่วไปย่อมชอบแล้ว นั้น ปัญหานี้ประมวลรัษฎากร มาตรา 89/1 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "บุคคลใดไม่ชำระภาษีหรือนำส่งภาษีให้ครบถ้วนภายในกำหนดเวลาตามบทบัญญัติในหมวดนี้ ให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละ 1.5 ต่อเดือน หรือเศษของเดือนของเงินภาษีที่ต้องชำระหรือนำส่งโดยไม่รวมเบี้ยปรับ" วรรคสาม บัญญัติว่า "การคำนวณเงินเพิ่มตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เริ่มนับเมื่อพ้นกำหนดเวลายื่นแบบแสดงรายการภาษีหรือยื่นแบบนำส่งภาษีตามส่วน 7 จนถึงวันชำระภาษีหรือนำส่งภาษี แต่เงินเพิ่มที่คำนวณได้มิให้เกินจำนวนภาษีที่ต้องชำระหรือนำส่ง" มาตรา 79/2 บัญญัติว่า "ฐานภาษีสำหรับการนำเข้าสินค้าให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้ (1) ฐานภาษีสำหรับการนำเข้าสินค้าทุกประเภท ได้แก่ มูลค่าของสินค้านำเข้าโดยให้ใช้ราคา ซี.ไอ.เอฟ. ของสินค้า บวกด้วยอากรขาเข้า ภาษีสรรพสามิตตามที่กำหนดในมาตรา 77/1 (19) ค่าธรรมเนียมพิเศษ..." และมาตรา 78/2 บัญญัติว่า "ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มที่เกิดจากการนำเข้า ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ (1) การนำเข้านอกจากที่อยู่ในบังคับ (2) (3) หรือ (4) ให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นเมื่อชำระอากรขาเข้า วางหลักประกันอากรขาเข้า หรือจัดให้มีผู้ค้ำประกันอากรขาเข้า เว้นแต่กรณีที่ไม่ต้องเสียอากรขาเข้า หรือได้รับยกเว้นอากรขาเข้า ก็ให้ถือว่าความรับผิดชอบเกิดขึ้นในวันที่มีการออกใบขนสินค้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร..." เห็นว่า ตามมาตรา 78/2 (1) แห่งประมวลรัษฎากร กำหนดว่า ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มที่เกิดจากการนำเข้าเกิดขึ้นเมื่อชำระอากรขาเข้า วางหลักประกันอากรขาเข้า หรือจัดให้มีผู้ค้ำประกันอากรขาเข้า เว้นแต่กรณีที่ไม่ต้องเสีย

อากรขาเข้าหรือได้รับยกเว้นอากรขาเข้า ให้ถือว่าความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้นในวันที่ยื่นใบขนสินค้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร กรณีนี้ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้นจากการนำเข้า โจทก์จึงต้องรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในวันที่ต้องชำระอากรขาเข้า โดยโจทก์มีหน้าที่ยื่นใบขนสินค้าตามแบบที่อธิบดีกรมศุลกากรกำหนดต่อเจ้าพนักงานศุลกากร และชำระภาษีมูลค่าเพิ่มต่อเจ้าพนักงานศุลกากร พร้อมกับชำระอากรขาเข้าตามมาตรา 83/8 และมาตรา 83/9 แห่งประมวลรัษฎากร และถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่โจทก์ยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม เมื่อโจทก์ไม่ชำระหรือนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มที่ต้องชำระเมื่อพ้นกำหนดเวลา ยื่นแบบแสดงรายการ โจทก์จึงต้องรับผิดเสียเงินเพิ่มอีกร้อยละ 1.5 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของเงินภาษีที่ต้องชำระหรือนำส่งโดยไม่รวมเบี้ยปรับตามมาตรา 89/1 วรรคหนึ่งและวรรคสาม แห่งประมวลรัษฎากร การที่เจ้าพนักงานของจำเลยที่ 1 เริ่มคิดเงินเพิ่มนับแต่วันที่ 26 กรกฎาคม 2544 วันที่ 9 สิงหาคม 2544 และวันที่ 21 สิงหาคม 2544 ซึ่งเป็นวันที่ต้องชำระอากรขาเข้า จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้คิดเงินเพิ่มนับแต่วันที่โจทก์ขนย้ายสินค้า หักน้ำเชื้อสุราออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนของบริษัทเฟรนด์กรุ๊ป จำกัด เป็นต้นไป จึงไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากร การประเมินของเจ้าพนักงานและคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองชอบแล้ว พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ทั้งสองสำนวน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ทั้งสองสำนวนให้เป็นพับ

องค์คณะ

ประสิทธิ์ สนามขุด · ไสลเกษ วัฒนพันธุ์ · นิพันธ์ ช่วยสกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7839-7840/2560>